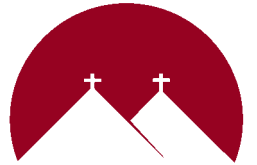

Dia del Seminari

«Enviats a reconciliar»

Exhortació pastoral de l'arquebisbe de Barcelona,
Mons. Joan Josep Omella Omella,
amb motiu del Dia del Seminari de 2016

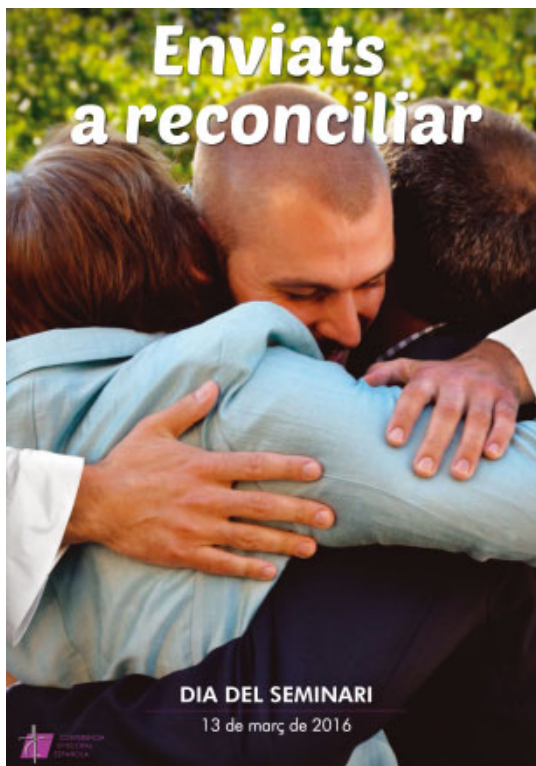
Aquest és el lema —singularment bell— que la Conferència Episcopal Espanyola ens ha proposat per viure amb plena intensitat i sentit la jornada en favor de les vocacions sacerdotals, que celebrem aquest diumenge 13 de març, Dia del Seminari.

En el context de l'Any de la Misericòrdia, difícilment es podia haver escollit un motiu més estimulador amb vista a la crida al sacerdot. Sí, els sacerdots som, en paraules de sant Joan Pau II, «transparències de l'amor misericordiós del Pare» i, per tant, estem cridats a ser instruments de reconciliació i d'amor entre tots.

El papa Francesc, en el seu pontificat ric en suggeriments pastorals, ens va recordant la necessitat urgent que té el nostre món —d'altra banda tecnificat i ric— de reconciliació, d'acollida i de perdó. I això a tots nivells: personals, familiars, laborals i socials. Aquest «si us plau, gràcies i perdó», que tantes vegades repeteix el Papa, marca una pauta per la qual ha d'anar la vida de tot cristià si vol seguir les petjades deixades pel Mestre amb la seva vida i la seva paraula, amb el seu exemple i amb la seva predicació. Això és el que ha de ser i sentir-se el sacerdot: *un enviat per reconciliar*.

Els sacerdots ho faran —ho fem— de manera sublim en el sagrament de la Reconciliació, quan diem en nom de Crist: «Jo t'absolc dels teus pecats en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant». A través d'aquestes senzilles paraules, i obrint el cor al Senyor amb humilitat, rebem amb abundància amor entranyable i misericordiós. Tal com en van rebre el fill pròdig, el bon lladre o la dona pecadora.

Animo els meus germans sacerdots que assaboreixin en la pregària, en la contemplació del misteri què és i què suposa ser ministres del Sagrament de la Reconciliació. Animo a tots els batejats que no temem acudir a aquest sagrament en el qual experimentem la tendresa i la pau que només el Senyor pot donar. No ens ha d'estranyar, i menys

en aquest Any de la Misericòrdia, que el Papa ens recordi als sacerdots la necessitat d'estar absolutament disponibles —sempre i en tot lloc— per escoltar en confessió els nostres germans, amb la mateixa caritat i tendresa del Pare que abraça i besa el seu fill pròdig que torna de la seva vida passada.

Demaneu al Senyor que no manquin joves que responguin a la seva crida a ser sacerdots, servidors de la comunitat, instruments de reconciliació. I acompanyem els nostres seminaristes perquè segueixin amb generositat el camí iniciat. Que no tinguin por, ja que ser sacerdot és una vocació, un servei, preciós.

Estic molt content de veure que els joves continuen responnent a la crida del Senyor. El nostre Seminari funciona. Hi ha un bon grup de joves alegres, senzills, entregats a l'estudi i al servei a les diverses parròquies de la diòcesi els caps de setmana. Els he visitat, he parlat amb cadascun d'ells, he compartit la pregària i el dinar amb ells. Puc

dir que són joves normals, arrelats en la societat d'avui, amb el cor seduït pel Senyor i desitjosos de servir els homes i les dones del nostre món.

Acabo animant-vos, estimats diocesans, a demanar a l'Amo de les messes treballadors per a les seves messes. I demaneu pels sacerdots: que siguem un entre nosaltres, que siguem un amb el poble, aquest Poble de Déu que sovint camina com les ovelles que no tenen pastor. El Senyor no es deixarà guanyar en generositat.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Joan Josep Omella Omella**
Arquebisbe de Barcelona

Pregària

Déu i Pare nostre,
que espereu amb els braços oberts
els qui s'acosten a Vós,
reconeixent la seva debilitat i el seu pecat.

Ajudeu els qui Vós elegiu
com a ministres del perdó
perquè, responent amb generosa entrega,
modelin el seu cor amb el signe
de la compassió, la comprensió i l'amor.

Feu-los humils ministres vostres,
presència de la vostra misericòrdia
enmig d'aquest món,
perquè hi facin eficaç la força
de la vostra fidelitat i del vostre amor.

Marqueu la seva vida
amb el signe d'una compassió
que, no tan sols comprèn el sofriment,
sinó que s'apropa per socórrer els qui pateixen.

Transformeu la seva persona
en mans que acullen i acaricien
per ser «misericordiosos com el Pare».

Per Crist, el vostre Fill, nostre Senyor,
que es va entregar per la nostra salvació.

Amén.

Dia del Seminari

Misericòrdia i reconciliació

Us heu aturat a mirar el cartell del Dia del Seminari d'enguany?

No trobeu que la fotografia és ben expressiva per il·lustrar el lema, «Enviats a reconciliar»?

Fixeu-vos-hi! Segur que us recorda el famosíssim quadre de Rembrandt del pare abraçant el fill pròdig! Aquí, el mossèn que apareix amb l'alba està abraçant dues persones. És potser el millor gest per a significar la reconciliació. Els sacerdots estan cridats a ser, de manera ben especial, ministres de la reconciliació, perquè el Pare vol la reconciliació de tots els seus fills entre ells i amb Ell mateix. L'amor misericordiós de Déu s'expressa doncs, d'una manera molt significativa, mitjançant la reconciliació, restablint els lligams desfets, refent els ponts trencats. Amb el sagrament de la reconciliació, el sagrament de la penitència, el prevere fa realitat, de manera ben clara, aquest desig de Déu.

Per poder arribar a ser aquests ministres de la reconciliació cal una bona preparació i seguir l'itinerari previst per l'Església des de la primera crida fins que el bisbe crida, en nom de l'Església, aquell que s'ha sentit cridat a ser ministre de la misericòrdia de Déu, que s'expressa mitjançant el servei de la reconciliació entre tots els homes i les dones sense excepció.

Val la pena que preguem per tots aquests que, en el Seminari, s'estan posant a punt per ser enviats com a ministres de la reconciliació! Ens necessitem a nosaltres com nosaltres també els necessitem a ells!

Val la pena que mirem de descobrir tots aquells que estan cridats, ells també, a ser enviats a reconciliar com a sacerdots, i que potser encara no se n'han adonat. No tinguem por de ser la veu de Déu per fer-se sentir per aquestes persones!

Mn. Josep M. Turull Garriga
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

«Ha estat un gran regal viure aquest dia!»

El diumenge 24 de setembre de 2015, solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, el meu amic Melcior Trèmols i jo vam ser ordenats preveres al servei de l'Església de mans del cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez-Sistach.

Va ser un regal rebre l'ordenació presbiteral, acompanyats dels nostres amics i germans Litus Ballbé, Beto Sols, Marc Aliguer, Adilson Tolentino i Jordi Salvany, que aquell mateix dia van rebre l'ordenació diaconal.

Va ser un gran regal viure aquest dia acompanyats de tants germans capellans i diaques de la nostra estimada diòcesi de Barcelona i de diòcesis germanes catalanes i d'altres indrets d'Espanya.

Va ser preciós viure-ho acompanyats de la família de sang (mare, germans, oncles, cosins, nebots...), de la família que s'ha anat forjant al llarg d'aquests anys al Seminari (germans seminaristes, formadors, directors espirituals, personal...) i de la família que Déu m'ha anat regalant en el meu servei a la Comunitat parroquial de Sant Pere i de la Mare de Déu del Pilar del Masnou, i aquests darrers tres anys a la Parròquia de Sant Josep de Badalona.

Des de llavors, i amb l'ajuda de Déu i de tots vosaltres, a poc a poc vaig descobrint i configurant-me a la missió que m'ha estat confiada i per a la qual he estat ordenat. Una missió que ens ve de Crist i que només la podem realitzar en comunió amb el nostre bisbe i amb els germans preveres, diaques i amb la col·laboració de tots els batejats i batejades de les nostres comunitats parroquials.

Sempre que he reflexionat sobre el meu rol i servei a l'Església i al món, m'he identificat amb la imatge d'un engranatge que ajuda que totes les altres peces funcionin, cadascuna segons les seves característiques, mesures i funcions. Un engranatge que crea comunió, que afavoreix la realització de la finalitat última i global de la maquinària. I és per aquest motiu que m'he sentit molt identificat amb la pregària de Jesús a l'Últim Sopar, recollida per sant Joan en el seu Evangeli, fins al punt

de fer-la el meu lema d'ordenació: «Que tots siguin u; com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu» (Jn 17,21). Si vivim d'aquesta manera, Jesús ens confirma que llavors serem atractius, la gent acollirà el nostre anunci i creuran en qui ens envia: «Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat.»

Finalment, no voldria acabar aquestes línies sense donar novament les gràcies a Déu per haver-me cridat a aquesta vocació, per haver-me donat les forces i les persones que m'han acompanyat i orientat fins a donar la meua resposta afirmativa a Déu.

Ara només em queda demanar a Déu que m'ajudi perquè aquesta resposta sigui total i eterna. És per això que em confio a la vostra pregària i em poso sota l'empara de la Sagrada Família de Natzaret, de sant Pere i de sant Marc.

Marc Labori Bau
Prevere

Flaixos de la vida al Seminari ...

Institució de lectors i acòlits presidida pel bisbe Agustí Cortés

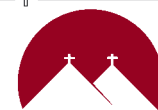
Conversa sobre els refugiats, amb el director de Càritas Barcelona i la responsable del Servei d'ajuda als refugiats

Pelegrinatge a Terra Santa dels seminaristes d'etapa pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya

Dia del Seminari

«L'Esperit Sant davallava damunt nostre»

La veritat és que com més penso en el meu procés vocacional, més m'adono de petits detalls que el llarg de la meua vida han anat configurant el que un bon dia fou el descobriment d'una crida que em va semblar prou clara cap a l'ordenació sacerdotal. No sabia dir ben bé quan va començar, però avui penso que, ja des del meu naixement quelcom ha anat succeint en aquest acostament cap al Senyor, des del meu nom provinent d'un bisbe màrtir (sant Melchor García Sampedro) fins a la meua ordenació sacerdotal.

Ara bé, potser quan vaig començar a prendre'n més consciència fou arran de la mort de la meua esposa. La missa per ella que es va fer a la Cartoixa de Montalegre (Tiana), jo me la vaig passar plorant! No me'n sabia avenir, ja que no sóc pas una persona avesada al plor. Allò ho vaig interpretar com una crida a la vida cartoixana. Quan ho vaig exposar al prior, em va dir que en aquell moment no podia ser perquè havia de vetllar per la meua filla, encara joveneta. Uns quants anys més tard, un cop independitzada la nostra filla, era el moment per a prendre decisions serioses. Jo, fidel al que creia una vocació a la vida cartoixana, vaig escriure al Rvd. Pare

tot demanant l'ingrés. La meua petició va ser desestimada i jo vaig continuar amb la meua vida entre el treball, l'oració i el voluntariat.

Va ser per aquella època que tothom que coneixia em va començar a dir: «tu podries ser capellà». Jo no els feia gens de cas, però un bon dia, restant en oració davant el Santíssim, em vingué al cap: i si Déu t'està cridant i jo l'estic rebutjant? Però no hi vaig parar gaire atenció, i va ser en una vetlla de pregària a la meua parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona, a la qual vaig anar molt cansat i sense gaires ganes, que el Senyor em tornà a cridar. Ara ja no hi havia dubte. No obstant això, vaig consultar sacerdots i persones que em coneixien i, malgrat ser conscient de tot el que allò suposava, m'hi vaig llençar: «Si Déu ho vol, que sia com Ell vol!» En els anys de seminarista hi varen haver moments de dubte, però de seguida vaig prendre una decisió, conscient que el temptador fa de les seves, i li vaig dir a Déu nostre Senyor: «Jo m'hi endinsaré conscient de la meua indignitat, i si no és la teua voluntat, Tu tens mitjans perquè aquest procés no arribi al seu terme. Que es faci la teua voluntat!» Aquells dubtes es van esvaïr.

Ara ja fa vora cinc mesos que sóc prevere. En aquest temps, aprofundeixo cada cop més en allò que s'esdevé i que celebrem en cada Eucaristia: el memorial de la mort i resurrecció del Senyor. Cerco d'acostar-me als feligresos i miro d'encendre'ls en l'Amor a Déu i als germans; procuro fer present l'amor misericordiós de Déu en els germans malalts. No sé com dinamitzar en els joves l'acostament cap a la Comunitat parroquial, en definitiva cap a Déu. Veig que cerquen valors humans, però sovint tinc la percepció que s'han oblidat els valors espirituals. En definitiva, recolzat amb l'oració, demano a Déu que sàpiga esdevenir, al seu servei, un bon pastor per a les ovelles.

Melchor Trèmols Capo
Prevere

El Seminari Menor i les seves activitats

El Seminari Menor intern

És una comunitat de nois de l'etapa que va de 1r de l'ESO a 2n de Batxillerat que ja senten una crida inicial a ser sacerdots. Viuen interns de dilluns a divendres i van a una escola religiosa a seguir els estudis habituals de la seva edat. Al llarg d'aquests anys van clarificant la seva crida per tal de fer el pas al Seminari Major amb plena llibertat i consciència.

El Seminari Menor en família

El formen nois amb edats compreses entre els deu i els divuit anys que senten una crida de Déu que apunta cap a ser sacerdots, però que necessita més clarificació o bé no es pot materialitzar encara del tot. Vénen un cap de setmana al mes al Seminari per dedicar-se a conèixer com s'hi viu habitualment i alhora per anar discernint la seva vocació.

El Grup Samuel

Hi participen els nois que tenen ganes de conèixer més i millor com es viu al Seminari Menor. Es troben un diumenge al mes i, habitualment, es visita una parròquia de la diòcesi, tot participant en l'eucaristia dominical i compartint el dinar i una estona d'esport.

La trobada d'escolans

Un cop l'any, té lloc al Seminari la trobada amb tots els escolans i les escolanes de l'arxidiòcesi. És un moment de trobada joiosa de tots els qui estan prop del Senyor en l'eucaristia servint com a escolans. Alhora, és l'oportunitat de conèixer de prop els qui es preparen per a ser sacerdots, que en molts casos van començar sent escolans.

La Trobada d'enguany serà el dissabte 9 d'abril, de 10 del matí fins després de dinar.

Les convivències d'escolans

Quatre dies del mes de juliol es troben escolans de diverses parròquies per fer unes convivències que els permetin escoltar amb més claredat el Senyor al qual serveixen en l'eucaristia, la qual cosa també els pot portar a sentir millor si els crida pel camí sacerdotal.

Les d'aquest estiu seran del 5 al 8 de juliol a Llinars del Vallès.

Vetlla de pregària per les vocacions presidida pel bisbe auxiliar Sebastià Taltavull

Trobada de seminaristes menors de batxillerat d'arreu d'Espanya, a Barcelona

Día del Seminario

«Enviados a reconciliar»

Exhortación pastoral del arzobispo de Barcelona,
Mons. Juan José Omella Omella,
con motivo del Día del Seminario de 2016

Este es el lema —singularmente hermoso— que la Conferencia Episcopal Española nos ha propuesto para vivir con plena intensidad y sentido la jornada en favor de las vocaciones sacerdotales, que celebramos este domingo 13 de marzo, Día del Seminario.

En el contexto del Año de la Misericordia, difícilmente se podía haber escogido un motivo más estimulante de cara a la llamada al sacerdocio. Sí, los sacerdotes somos, en palabras de san Juan Pablo II, «transparencias del amor misericordioso del Padre» y, por lo tanto, estamos llamados a ser instrumentos de reconciliación y de amor entre todos.

El papa Francisco, en su pontificado rico en sugerencias pastorales, nos viene recordando la necesidad apremiante que tiene nuestro mundo —por otra parte tecnificado y rico— de reconciliación, de acogida y de perdón. Y esto a todos los niveles: personales, familiares, laborales y sociales. Ese «permiso, gracias y perdón» que tantas veces repite el Papa, marca una pauta por la que debe ir la vida de todo cristiano si quiere seguir las pisadas marcadas por el Maestro con su vida y con su palabra, con su ejemplo y con su predicación. Esto debe ser y sentirse el sacerdote: *un enviado para reconciliar*.

Los sacerdotes lo harán —lo hacemos— de manera sublime en el sacramento de la Reconciliación, cuando decimos en nombre de Cristo: «Yo te absuelvo de tus pecados en el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo». A través de estas sencillas palabras, y abriendo con humildad el corazón al Señor, recibimos un reguero de amor entrañable y misericordioso. Al igual que lo recibió el hijo pródigo, el buen ladrón o la mujer pecadora.

Animo a mis hermanos sacerdotes a que paladeen en su oración, en su contemplación del misterio qué es y supone ser ministros del Sacramento de la Reconciliación. Animo a todos los bautizados a que no temamos acudir a ese sacramento en el

que experimentamos la ternura y la paz que sólo el Señor puede dar. No es de extrañar, y más en este Año de la Misericordia, que el Papa nos recuerde a los sacerdotes la necesidad de estar absolutamente disponibles —siempre y en todo lugar— para oír en confesión a nuestros hermanos, con la misma caridad y ternura del Padre que abraza y besa a su hijo pródigo que vuelve de su vida pasada.

Pidamos al Señor que no falten jóvenes que respondan a su llamada para ser sacerdotes, servidores de la comunidad, instrumentos de reconciliación. Y acompañemos a nuestros seminaristas para que sigan con generosidad en la senda emprendida. Que no tengan miedo, ya que ser sacerdote es una vocación, un servicio, precioso.

Estoy muy contento de ver que los jóvenes siguen respondiendo a la llamada del Señor. Nuestro Seminario funciona. Hay un buen grupo de jóvenes alegres, sencillos, entregados al estudio y al servicio en las diversas parroquias de la diócesis los fines de semana. Los he visitado, he hablado con cada uno de ellos, he compartido

con ellos la oración y la comida. Puedo decir que son jóvenes normales, enraizados en la sociedad de hoy, con el corazón seducido por el Señor y deseosos de servir a los hombres y mujeres de nuestro mundo.

Termino animándooos, mis queridos diocesanos, a pedir al Dueño de la mies operarios para su mies. Y pedid por los sacerdotes: que seamos uno entre nosotros, que seamos uno con el pueblo, ese Pueblo de Dios que a menudo camina como las ovejas que no tienen pastor. El Señor no se dejará ganar en generosidad.

Con mi afecto y bendición,

† **Juan José Omella Omella**
Arzobispo de Barcelona

Oración

Dios Padre,
que esperas con los brazos abiertos
a cuantos se acercan a Ti,
reconociendo su debilidad y su pecado.

Ayuda a quienes tú eliges
como ministros del perdón
para que, respondiendo con generosa entrega,
modelen su corazón con el signo
de la compasión, la comprensión y el amor.

Hazlos humildes ministros tuyos,
presencia de tu misericordia
en medio de este mundo,
para que hagan eficaz en él la fuerza
de tu fidelidad y de tu amor.

Marca su vida
con el signo de una compasión
que no sólo comprende el sufrimiento,
sino que acude a socorrer a cuantos sufren.

Transforma toda su persona
en manos que acogen y acarician
para ser «misericordiosos como el Padre».

Por Cristo, tu Hijo, nuestro Señor,
que se entregó por nuestra salvación.

Amén.